

opasno za srce. Ono može da učini samo »cap« i sve je gotovo. Prepuklo. Srce prepuklo od ljubavi«, našalio se.

Njoj se u glavi počela da vrti rečenica »srce prepuklo od ljubavi«, nije prestajala da se vrti ni kad je doktor izašao iz sobe u pratnji sestre Marijete. Matori švaler, pomisli Nevenka. Sinovi mu vozikaju kola ispred bolnice. Raspuštena deca. Seti se ponovo sna:

Voz se zaustavio. »Sada ćemo pronaći žabu-krastaju i travu-mlečiku«, rekla je žena. Izašle su iz voza. Noge su im utonule u lepljivu travu. Nevenka je prigrllila decu, spavala su mirno u naručju. »Evo trave-mlečike«. Čula je ženin uzvik i ubrala travu. Polomila je stabljiku. Gusti beli sok je procurio. »Papiko i Papika, evo mleka«. Deca su halapljivo zasisala. »Miriše na lepak«, rekla je ženi i pomilovala Papika i Papiku. Ruka je dodirnula meko krzno. To više nisu bila deca. To su mačići! Graorasti mačići! Gde je žena-veštica? Nema je na livadi. Pobjegla je, pobjegla, zavapila je Nevenka i potrčala. Dotrčala je do jedne velike livade sa štalom na sredini. Ljudi su sedeli na šarenom ćilimu. Sakrili su je u štalu, pomislila je, ali ja ću je pronaći, oni će me pustiti.

»Hej vi, viknula je, pustite me da udem u štalu.«

»Samo udi«, odgovorili su oni.

Primakla se oprezno. Ne sme pobeći. Tiho, pomislila je. Prišunjala se blizu štale. I tek što je nogom zakoračila na prag, tri graorasta mačeta su se pretvorila u pacove, iskočila iz njenog naručja i utrčala u rupu koja je zjapila u zidu štale. Svi su se podigli sa ćilima, prestravljeni, zagledali se u nju, a ona je zaustila da im kaže kako su to njena deca, ali nije mogla nikako da progovori. Samo je iz nepetog grla zakrkljala: kr, kr, kr.

Nevenki se učini kao da ponovo čuje krkljanje od koga se probudila. Obrazi su goreli. Prisloni dlan na njih. Imam temperaturu, pomisli. Izvuče oprezno toplomer. Bio je vlažan, gladak kao gušter. Okrenu ga prema prozoru. Gde je živa? Crvena granica? Živa je ispod granične linije. 36 sa šest. Nemam temperaturu. Izjutra se obično ne penje. Nevenka vrati toplomer pod pazuhu. Zakopča dugme na bluzi od pižame. Zašto nema sestre? Dok se ona dogega na svojim patkastim nogama. Nevenka pogleda u Darinku. Još spava. Opazi kako se nežne, sitne dlake iznad ženinih usana lagano povijaju nošene strujom vazduha iz nosa. Danas je petak. Doći će njen muž i predati kesu sa narandžama vrataru. Ili voćni žele, gumaste kriškice limuna i narandže u šećeru.

Zatoptaše bolničarkine noge u hodniku. Kvaka pokleknu. Sestra Marijeta ugura svoje telo u sobu:

»Toplomer!«, viknu.

Nevenka izvuče svoj ispod miške i pruži ga sestri.

»A ona još spava?«, upita Marijeta i pride Darinki. Prodrmsa je. Žena otvori oči, podbule, crvene. Šta li je sanjala. Teško joj da se rasani, pomisli Nevenka.

»Zar je već šest?«, upita Darinka

»Skoro će sedam«, odgovori bolničarka i uze toplomer. 37 sa šest, pročitla temperaturu. Skine oba lista sa kreveta i upiše crtu. Nikako da padne, reče žena zabrinuto. Nasloni se na jastuk i uredi kosu.

»Recite lekaru, a sada na doručak«, sestra Marijeta se oštro uputi vratima i izađe u hodnik. Otoptu tromo u drugu sobu.

Nevenka ustane sa kreveta. Nogavice od pižame zalandaraše oko članaka. Ona pritegne ućkur i zaveže ga u mašnu. Pride ogledalu. Lice podbulo, usne beskrvne. Ispljuska se vodom. Osuši lice ubrusom i počestlja se.

»Opet će biti marmelade i kakaoa, kao da nemaju ništa drugo«. Malo ruža, pomisli, i uze karmin sa police. Premaže usne. Izgledam svežije. Ko zna? Možda je došao neki novi? A, gospodin je već otišao. Osmotri praznu terasu.

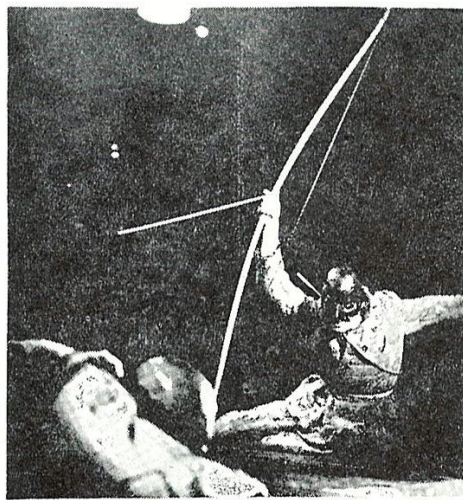
»Vi nećete na doručak?«, upita Darinku.

»Kasnije«.

»Ja idem sada«, reče Nevenka. Neko raspoložnije je obuze. U sebi zaprevuši: Ah, te crne oči neverne. Gospodin je otišao na posao. Kada se vrati, odpavace malo posle napornog dana. Izačić na terasu: prijatan vetrić, osvežavajući. Gledaćemo se. Nevenka obliže suvišak ruža. Uzme kesu sa priborom za jelo. Kod vrata se okrene: »Idem«, reče. Pritisne kvaku i izađe u hodnik. Zamirisale lekovi. Sestra Marijeta stoji na kraju hodnika sa čašom punom toplomera u ruci. Patkasta, gegucava, pomisli Nevenka, i opazi kako iz drugih soba bolesnici polaze na doručak. Svi zajedno, reče u sebi i obrađuje se. Sešćemo za dugačak sto, a na stolu debele šolje pune toplog kakaoa i kriške hleba premazane marmeladom strpljivo nas iščekuju.

RASA PERIĆ

ZELENI VAJAT

SUNČEVA BILJKA

*Je li to oko moćno
Za ovaj predeo čist
Za ovaj zeleni vajat
Gde raste suncekret
Ta biljka što zemlju diže
Iz korena u list
Taj vrč što sunce spušta
Iz neba u cvet*

*I otkud tom seme-cvetu
Takva čudesna moć
Da srodi utrobu zemnu
I belog neba plam
O divna zelena srži
Ti ne priznaješ noć
Al šta je na tragu svetla
Kapela ili hram*

RASINJENA NEJAC

*Evo te nepogode
Prispeše umilnici
I počеше da bludniče*

Bi najava kržljavog poroda

*Evo te rumene nejači
Na zvezdanim konjima
Divni kao sunčevi sinovi*

Verom predaka teško obmanuti

*U gladnoj godini
Od sise odbijeni
Po belom svetu rasinjeni
Da nauk uče svojom kožom*

BOG U GAREVU

*Šest dana
Na krst ga razapinju
Šest dana
Psuju mu rane i seme*

*Al sedmi dan
Kao pravi vernici
Odlaze mu u konačišta*

*U rukama nose bosiljak
I zvezde voštane*

*U rukama nose kolač
Sa žigom poskurnim*

*Na kolena padaju
Svetiljke pale
Lik mu ljube
Iz prestola ga mame*

*A mame ga
Pod biljku neplodnu
Mame ga
Pod usnu ženinu
Pod kišu đurđevsku
I oblak zao*

*Tako mu ime
Iz usta ne ispuštaju
Tako mu
Božanstvo priznaju
Tako mu verni
Za svagda ostaju*

LIT I J A

*Zar nebo nas izdade
Zar vrači nas opet varaše
Sa nekim svetlosnim zorenjem*

*A pri toj litiji
Bili smo dobri vernici
Zora nas zaticala u žitnim poljima
Pod cvetovima crvenim
Ruku smo rukom branili
Za odgoj device
Amajlija nam grudi čuvala
Zarad nekoga božura osunčenja*

*U prevelikoj veri greh zaslužismo
Da nam sinci na grob mokre
Da nam žene u crnini
Na glogovinu nabijaju*